

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16600/2024
19.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Драган Јоксимовић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа пуномоћник Катарина Ранђеловић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 271/22 од 01.02.2022. године која је исправљена решењем истог суда Гж 271/22 од 11.06.2024. године, у седници одржаној 19.02.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 271/22 од 01.02.2022. године, исправљене решењем истог суда Гж 271/22 од 11.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 785/19 од 10.09.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен прецизирани тужбени захтев тужиље и тужени обавезан да тужиљи на име неоснованог обogaћења на име накнаде трошкова издржавања малолетног сина ВВ, за временски период од 03.04.2013. до 10.06.2019. године, исплати износ од 371.150,00 динара, са законском затезном каматом од 11.06.2019. године, као дана подношења тужбе до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у преосталом делу за износ већи од досуђеног у претходном ставу изреке до траженог износа од 890.760,00 динара. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 132.523,00 динара, са законском затезном каматом на овај износ од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 271/22 од 01.02.2022. године која је исправљена решењем истог суда Гж 271/22 од 11.06.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље којим је

тражено да се тужени обавезе да тужиљи на име неоснованог обогаћења на име накнаде трошкова издржавања малолетног сина ВВ, за временски период од 03.04.2013. године до 10.06.2019. године, исплати износ од 371.150,00 динара, са законском затезном каматом од 11.06.2019. године, као дана подношења тужбе до исплате, као и да се тужени обавезе да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 132.523,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, тужила је обавезана да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 119.400,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 18/20 и 10/23 - други закон) и утврдио да је ревизија тужиле дозвољена, али да није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом тужиле се конкретно не указује на битне повреде поступка из члана 374. став 1. ЗПП, учињене у поступку пред другостепеним судом.

Према утврђеном чињеничном стању, у ванбрачној вези парничних странака рођен је малолетни ВВ ... године. Непосредно пред порођај тужиле странке су раскинуле своју везу, а тужени је признао очинство али није учествовао у издржавању малолетног детета. Након што је малолетно дете напунило две године, тужени је почео да остварује контакте са дететом и да му купује оно што је потребно, односно да доприноси издржавању, а затим је покренуо поступак за вршење родитељског права у ком је пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 114/20 од 03.12.2020. године, малолетно дете поверено оцу на самостално вршење родитељског права, уређен је начин одржавања личних односа са мајком и мајка обавезана да доприноси издржавању малолетног детета са износом од 4.000,00 динара месечно. Тужила је сама сносила трошкове издржавања од рођења детета до подношења тужбе 10.06.2019. године. Вештачењем од стране вештака финансијске струке дата су три предлога за утврђивање висине издржавања малолетног детета, па је укупан износ средстава потребних за издржавање утврђен у складу са износом од 10.000,00 динара месечно који је утврђен у наведеном поступку за вршење родитељског права.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев делимично основан сходно утврђеним потребама малолетног детета и у износу потребном на месечном нивоу за издржавање, док је у преосталом делу тужбени захтев одбио као неоснован.

Другостепени суд је одбио жалбу тужиле и потврдио првостепену пресуду у одбијајућем делу, док је у усвајајућем делу преиначио и одбио тужбени захтев налазећи да тужила као мајка која је својим средствима издржавала заједничко дете у спорном периоду није лице које има право на накнаду за учињено издржавање, јер по

члану 165. став 1. Породичног закона није лице које нема правну обавезу издржавања свог детета.

Према члану 165. став 1. Породичног закона, лице које је фактички давало издржавање, а није имало правну обавезу има право на накнаду за учињено издржавање од лица које је било дужно да даје издржавање.

Смисао правила из цитиране законске одредбе је да се право на регрес омогући трећем лицу које фактички плаћа издржавање иако нема законску обавезу издржавања, због чега се право на регрес из ове законске одредбе не односи на родитеље малолетног детета. Родитељи су лица која имају правну обавезу издржавања своје деце јер су по Породичном закону дужни да издржавају малолетну и пунолетну децу док су на редовном школовању, а најкасније до навршене 26 године живота (чланови 73, 154 и 155.). Сходно томе, родитељи не спадају у круг лица која према наведеној законској одредби имају право на накнаду за већ дато издржавање, а то значи ни према другом родитељу који у томе није учествовао или то није учинио у довољној мери. У ситуацији када се ради о захтеву за накнаду за већ дато издржавање родитеља који има законску обавезу издржавања детета према другом родитељу који у томе није учествовао или то није чинио у довољној мери, као што је конкретни случај, не постоје услови за досуђивање регресног потраживања према члану 165. став 1. Породичног закона. Наведена законска одредба има циљ да заштити имовинске интересе трећих лица која су фактички давала издржавање иако нису имала законску обавезу у односу на лица која ту правну обавезу издржавања фактички не врше. Како тужилца нема право на накнаду за већ дато издржавање према туженом према правилима Породичног закона, она то право не може остварити ни по правилима стицања без основа (чланови 210. до 218. ЗОО), јер је Породични закон специјални закон који је у потпуности уредио ову област.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић